

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0797 van 25 november 2014
in de zaak 1213/0577/A/2/0540

In zake:

1. de heer **Hugo DE VLIAGER**
2. mevrouw **Marleen LANNEAU**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Wim DE CUYPER en Tom HUYGENS
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer **André DE VLIAGER**
2. mevrouw **Machteld LENS**

beide wonende te 9140 Temse, Veldstraat 204

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 7 mei 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 14 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de eerste tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse van 19 november 2012 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de eerste tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de regularisatie van een deel van de buitenpiste voor paarden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9140 Temse, Veldstraat 202 en met als kadastrale omschrijving 2^{de} afdeling, sectie C, nr. 0999B, 1004C, 1004D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 23 september 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roy VANDER CRUYSSSEN die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij en de heer Eric VAN MELE die verschijnt voor de tussenkommende partijen, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer André DE VLIEGER en mevrouw Machteld LENS verzoeken met een aangetekende brief van 18 juni 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 17 september 2013 de tussenkommende partijen toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Het verzoek tot tussenkomst werd tijdig ingediend en het verschuldigde rolrecht werd tijdig gestort voor de eerste tussenkommende partij. De tweede tussenkommende partij heeft geen rolrecht betaald.

De eerste tussenkommende partij is de aanvrager van de vergunning. De eerste tussenkommende partij kan dan ook worden aangemerkt als belanghebbende en beschikt over het vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO.

Het verzoek tot tussenkomst van de eerste tussenkommende partij is ontvankelijk.

Het verzoek tot tussenkomst van de tweede tussenkommende partij is onontvankelijk gelet op de niet-betaling van het rolrecht. Op de openbare terechtzitting van 23 september 2014 konden geen redenen voor de niet-betaling worden opgegeven.

In de mate dat hierna sprake is van de tussenkommende partij, betreft dit de eerste tussenkommende partij.

IV. FEITEN

Op 9 oktober 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van een buitenpiste voor paarden”*.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis.

1.

Op 11 mei 1971 werd een verkavelingsvergunning verleend voor twee loten in open bebouwing. De woning van de tussenkomende partij werd vergund op 5 november 1985 (lot 1 van de verkaveling). De woning van de verzoekende partijen bevindt zich op lot 2 van de verkaveling.

Op 24 januari 2011 werd aan de tussenkomende partij door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de gedeeltelijke regularisatie en uitbreiding en gedeeltelijk verbouwen van een op een naastgelegen perceel staande stal tot paardenstal doch de regularisatie van de rijpiste werd uit de vergunning gesloten omwille van de strijdigheid met de verkavelingsvoorschriften.

Hierop vroeg de tussenkomende partij een verkavelingswijziging om het deel van de rijpiste gelegen in lot 1 van de verkaveling uit te sluiten doch deze werd geweigerd zowel door het college van burgemeester en schepenen op 19 september 2011 als door de verwerende partij op 12 januari 2012.

Een stakingsbevel werd opgelegd met betrekking tot de aanleg en het gebruik van de paardenpiste op 21 september 2012.

2.

De aanvraag betreft het regulariseren van de buitenpiste gelegen buiten de verkaveling.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘St. Niklaas-Lokeren’, deels gelegen in woongebied met landelijk karakter (de eerste 50 meter vanaf de rooilijn) en deels in agrarisch gebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 15 oktober 2012 tot en met 13 november 2012, wordt één bezwaarschrift ingediend door de huidige eerste verzoekende partij.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 17 oktober 2012 een volgend gunstig advies uit:

“....

De aanvrager betreft blijkbaar een professionele hoefsmid van beroep. Om na te gaan wat de problemen zijn met het beslag van de paarden en om te zien of de paarden goed beslagen zijn, dient hij over een loopspiste te beschikken. Hiertoe heeft de aanvrager een loopspiste aangelegd achter zijn eigendom. De piste is gesitueerd deels in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied.

Gezien de inplanting vlak achter de bestaande bebouwing in de ‘tuinzone’ van een lintbebouwing is er voor de afdeling Landbouwonwikkeling geen bezwaar.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse weigert op 19 november 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomen partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...
Overwegende dat noch in de aanvraag, noch in advies van afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling (“blijkbaar een professionele hoefsmid”), wordt aangetoond dat het over een leefbaar (para)agrarisches bedrijf gaat;
Overwegende dat uit vorige dossiers en uit het bouwmissdrijf blijkt dat de piste vooral wordt aangewend om paardrijlessen te geven, dat de agrarische bestemming die de aanvrager beweert aan de gronden te geven niet voldoende is aangetoond, dat er omzichtig moet worden omgesprongen dat er geen andere feitelijke bestemming wordt vergund binnen het agrarisch gebied;
Overwegende dat ook de noodzaak van 1000 m² (of 760 m²) piste voor de hoefsmederij reeds eerder door de deputatie in vraag werd gesteld;
Overwegende dat het gedeeltelijk regulariseren van een piste op geen enkele wijze een feitelijke wijziging op het terrein teweegbrengt, daar het onwaarschijnlijk is dat het niet-vergunde deel opeens niet zal worden gebruikt, en dat de hinderaspecten, veroorzaakt door de ligging van de piste in de onmiddellijke omgeving van nabijgelegen woningen, ongewijzigd blijven;
Gelet op de historiek van het dossier, waarin reeds meerdere malen werd geoordeeld door meerdere instanties dat er wettelijke belemmeringen zijn inzake de inwilliging van de regularisatie van deze piste, evenals dat de goede plaatselijke ordening geschaad wordt en dat de bezwaren inzake hinder gegrond zijn;
...
Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook niet met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.
Vanuit stedenbouwkundig oogpunt zijn er aldus bezwaren tegen de inwilliging van de aanvraag.
...”

De tussenkomen partij tekent tegen deze beslissing op 19 december 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Advies werd gevraagd aan de provinciale dienst Landbouw en Platteland die op 14 februari 2013 volgend advies uitbracht:

“ ...
De dienst Landbouw en Platteland geeft een gunstig advies in dit dossier op voorwaarde dat er tussen de piste en de bureen een gemengde haag aangeplant wordt met opgaande en laag blijvende struiken en hakhout, waaronder een aantal wintergroene soorten. Een aangepast beplantingsplan kan aangevraagd worden bij dienst Landbouw en Platteland.
...”

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 februari 2013 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 5 maart 2013 beslist de verwerende partij op 14 maart 2013 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De juridische aspecten

Zowel binnen woongebied met landelijk karakter als binnen agrarisch gebied zijn agrarisch en para-agrarische activiteiten toegelaten. Woongebied met landelijk karakter is immers bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven. In woongebieden kunnen behalve woningen ook bedrijven, toeristische voorzieningen, landbouwbedrijven enz. aanvaard worden voor zover ze de ruimtelijke draagkracht niet overschrijden.

In agrarische gebieden kunnen ook landbouwaanverwante activiteiten zoals kleinschalige (al dan niet beroepsmatige) paardenhouderijen aanvaard worden.

Appellant is beroepsmatig bezig met paarden als hoefsmid en woont op een kleine gedesaffekteerde hoeve waarbij oude stallen omgebouwd zijn voor paarden. De activiteit tast de bestaande en toekomstige landbouwstructuren niet aan.

De aanvraag is bijgevolg niet principieel strijdig met de voorschriften van het geldend gewestplan, als hoger omschreven, voor zover het gevraagde verenigbaar geacht wordt met de omgeving.

De goede ruimtelijke ordening

Met voorliggend aanvraagdossier beoogt appellant, om het gedeelte van de rijpiste voor paarden, gelegen buiten de verkaveling, met een grootte van ongeveer 760 m², van de in totaal aangelegde 1000 m², te regulariseren.

Appellant stelt in zijn beroepschrift dat het hier om een para-agrarische bedrijvigheid gaat, als hoefsmid, welke volwaardig wordt uitgeoefend.

Appellant is effectief beroepsmatig bezig met paarden als hoefsmid en woont op een kleine gedesaffekteerde hoeve waarbij oude stallen omgebouwd zijn voor paarden. In het verlengde van deze activiteit blijkt hij ook rijles te geven op de betwiste piste achter de woning en de stal. Een medegebruik kan aanvaard worden aangezien de piste voor een belangrijk deel in woongebied met landelijk karakter gelegen is, en aangezien deze piste eveneens ten behoeve van de para-agrarische activiteit van appellant aangelegd wordt.

Op 17 oktober 2012 bracht de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling een gunstig advies uit, waarin wordt gesteld, dat appellant een looppiste nodig heeft om na te gaan wat de problemen zijn met het beslag van de paarden en om te zien of de paarden goed beslagen zijn.

De piste sluit perfect aan bij de bestaande bebouwing en vormt een aaneensluitend compact geheel dat niet buiten de tuinzone achter de lintbebouwing komt. De piste situeert zich eveneens op korte afstand van enkele landbouwbedrijven, een aannemer van landbouw- en grondwerken en de E17.

Er zijn op deze site geen manège voorzieningen zoals bijvoorbeeld een kantine, grote parking of andere, voorzien en er worden geen grote evenementen georganiseerd, zodat hier geen overmatige hinder te verwachten is.

De achterliggende percelen zijn (deels) in eigendom van appellant en ingericht als weide. De activiteit als rijpiste voor paarden tast de bestaande en toekomstige landbouwstructuren bijgevolg niet aan en lijkt op deze locatie perfect op zijn plaats ingeplant, namelijk compact aaneensluitend bij de bestaande bebouwing.

Naar aanleiding van een vorige aanvraag tot verkavelingswijziging met betrekking tot de rijpiste, werd gesteld, dat de looppiste met een oppervlakte van 1000 m² niet in verhouding stond tot de omgeving gelet dat ze quasi tot tegen het perceel en tot op slechts een 10-tal meter van de woning van bezwaarindiener reikte.

Er werd tijdens het openbaar onderzoek een bezwaar ingediend met betrekking tot de korte afstand van de rijpiste tot het perceel en woning van de klager en het feit dat er geen buffer bestaat rond de piste.

Door het deel gelegen binnen de verkaveling uit te sluiten, als voorgesteld in voorliggende aanvraag, wordt de grootte van de rijpiste met een vierde beperkt en de afstand tussen de piste en de rechtse perceelsgrens met 20 m vergroot en bijgevolg ook de afstand tot de woning van klager verruimd.

Hierdoor zal de lawaaihinder als gevolg van het gebruik van de piste afnemen, waardoor de hinder van de beoogde activiteit niet groter zal zijn dan deze welke er al heerst vanuit de andere omliggende activiteiten.

Rond de site is inderdaad niets van beplanting of inkleding aangebracht waardoor de bestaande gebouwen en de te regulariseren piste vanuit de tuin van de burens zichtbaar zijn. Dit resulteert evenwel niet in de verstoring van de goede plaatselijke aanleg: de te regulariseren piste heeft immers voornamelijk een 2-dimensionaal karakter, en is om die reden slechts beperkt zichtbaar vanop de aanpalende percelen. Het verplicht stellen van een groenscherm rond deze piste is dan ook geen noodzaak om het vergunde voor vergunning in aanmerking te laten komen.

Appellant zal het gedeelte piste, dat zich momenteel nog bevindt buiten de voorliggende aanvraag verwijderen.

Voorafgaandelijk stellen, dat appellant het niet vergunde deel niet zal verwijderen, is voorbarig en geen reden tot weigeren van voorliggende aanvraag. Het college van burgemeester en schepenen kan bij het niet laten verwijderen van het binnen de verkaveling gelegen deel piste, nog altijd juridische stappen zetten.

Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing diende aan de verzoekende partijen niet te worden betekend, zodat de in artikel 4.8.11, §2, 1°, b VCRO bedoelde beroepstermijn van 45 dagen begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking van de vergunning.

Uit de door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken blijkt dat de bestreden beslissing werd aangeplakt op 25 maart 2013.

Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep, met een aangetekende brief van 7 mei 2013 is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

De verzoekende partijen wonen naast de woning van de tussenkomende partijen en stellen dat zij lawaaihinder ondervinden van het gebruik van de buitenpiste en hinder tengevolge van de lichtmasten.

De verzoekende partijen zijn derde-belanghebbenden. Zij maken voldoende aannemelijk dat zij hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. De Raad weerhoudt onder meer de mogelijke nadelen betreffende de lawaaihinder.

De door de verzoekende partijen opgesomde mogelijke hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikken dan ook over het vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1 en 7.4.4 VCRO, artikel 5.1.0, 6.1.2.2 en 11.4.1 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna Inrichtingsbesluit), de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partijen betwisten dat de piste gebruikt zal worden voor de activiteiten als hoefsmid. De verzoekende partijen stellen dat de paardenpiste in werkelijkheid wordt gebruikt om paardrijlessen te geven aan kinderen en volwassenen, waardoor de piste (minstens een hoofdzakelijk) recreatief gebruik kent.

De verzoekende partijen verwijzen naar het standpunt van het college van burgemeester en schepenen dat het gebruik voornamelijk recreatie is en dat de agrarische bestemming niet voldoende is aangetoond. Uit de weigering van de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning door de deputatie op 12 januari 2012 bleek volgens de verzoekende partijen dat een recreatieve activiteit niet verenigbaar is met het agrarisch gebied.

1.1.

De aanvraag is volgens de verzoekende partijen strijdig met de bestemming agrarisch gebied. Een recreatief “mede-gebruik” is volgens de verzoekende partijen niet mogelijk. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partijen niet eens onderzocht op welke wijze het gebruik van de piste als hoefsmid en het gebruik voor recreatie zich ten opzichte van elkaar verhouden. Volgens de verzoekende partijen is recreatieve sportactiviteit niet verenigbaar met de woonbestemming.

Ook stellen de verzoekende partijen dat een hoefsmid geen para-agrarisch bedrijf is, maar eerder een ambachtelijke activiteit. Er is ook geen sprake van een leefbaar landbouwbedrijf, alleszins werd daar geen onderzoek naar verricht, terwijl de verzoekende partijen het leefbaar karakter uitdrukkelijk hadden betwist in hun bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek. Ook werd niet onderzocht of de constructie overeenkomstig artikel 11.4.1 van het Inrichtingsbesluit “noodzakelijk” is voor het agrarisch bedrijf.

1.2

De aanvraag is volgens de verzoekende partijen ook strijdig met de bestemming woongebied met landelijk karakter, nu er ook paardrijlessen worden gegeven. In de bestreden beslissing wordt nergens gemotiveerd waarom de recreatieve activiteit zou overeenstemmen met het woongebied. De verzoekende partijen wijzen bovendien op het feit dat de piste minstens niet aanvaardbaar is in de omgeving door de lawaaihinder. Deze lawaaihinder is nog steeds aanwezig volgens de

verzoekende partijen, ook al is de piste nu op 17m afstand van de perceelsgrens gelegen, zeker nu geen buffer wordt voorzien.

Ook stellen de verzoekende partijen dat een piste in functie van de activiteit als hoefsmid niet verenigbaar is met het woongebied met landelijk karakter aangezien een para-agrarische activiteit niet is toegestaan in een woongebied met landelijk karakter.

1.3

De verzoekende partijen wijzen ook op een tegenstrijdigheid tussen de weigeringsbeslissing van 12 januari 2012 van de verwerende partij (inzake de aanvraag tot verkavelingswijziging) en de bestreden beslissing, zonder dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom een tegenovergesteld standpunt dan dit uit de eerdere weigering werd genomen. Zo wordt volgens de verzoekende partijen de recreatieve activiteit niet meer betrokken bij de juridische aspecten, en wordt de activiteit als hoefsmid aanvaard, zonder aan te geven dat de bestaande activiteit zou gewijzigd zijn sinds het besluit van 12 januari 2012, wordt er niet gemotiveerd waarom de inkrimping met 1/4^{de} van de looppiste wel in verhouding staat tot de omgeving, en verandert het feit dat de afstand met de perceelsgrens nu 17 meter is niets aan de lawaaihinder.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de aanvrager beroepsmatig bezig is met paarden en dat de aanvraag principieel niet strijdig is met de voorschriften van het agrarisch gebied. Ook heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat de aanvrager in het verlengde van zijn beroep tevens paardrijlessen geeft. De verwerende partij heeft gewezen op de mogelijkheid van landbouwverwante activiteiten, zoals kleinschalige (al dan niet beroepsmatige) paardenhouderijen. Het medegebruik is volgens de verwerende partij aanvaardbaar nu de piste voor een belangrijk deel in woongebied met landelijk karakter ligt en een beperkt deel in agrarisch gebied.

De verwerende partij stelt dat zij voldoende gegevens had om te besluiten dat de activiteit van hoefsmid een para-agrarische activiteit betreft, dat dit een louter feitelijke en inhoudelijke inschatting betreft en dat de voorwaarde dat het om een leefbaar landbouwbedrijf moet gaan enkel een voorwaarde is die opgelegd is voor een exploitantenwoning. Uit het gunstig advies van de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling blijkt volgens de verwerende partij dat de looppiste nodig is voor de aanvrager bij de uitoefening van zijn beroep als hoefsmid, zodat ook de voorwaarde van de noodzakelijkheid is vervuld.

Ook is volgens de verwerende partij de aanvraag verenigbaar met de bestemming woongebied met landelijk karakter, omdat recreatie niet alleen maar in recreatiegebieden kan worden ondergebracht. Ook de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving werd volgens de verwerende partij afdoende onderzocht en zij verwijst terzake naar de motieven van de bestreden beslissing. Verder stelt zij dat een woongebied met landelijk karakter ook bestemd is voor landbouw in de ruime zin. Zij meent dat para-agrarische activiteiten, waaronder een hoefsmid een landbouwfunctie is die in dergelijk gebied toegelaten is zodat het gaat om een zone-eigen functie.

De verwerende partij wijst ook op het feit dat de beslissing van 21 januari 2012 een ander voorwerp heeft en dat de verwerende partij toen duidelijk wou maken dat een looppiste voor louter recreatie niet toegelaten is in agrarisch gebied, doch dat in het licht van de huidige aanvraag de noodzaak voor een looppiste voor de uitoefening van het beroep hoefsmid gebleken is. Doordat nu een deel van de piste uit de vergunning wordt gesloten en een grotere afstand tot de perceelsgrens van de verzoekende partijen kan worden gecreëerd, heeft de verwerende partij doen besluiten dat de aanvraag nu wel verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, en dat het gebruik van de looppiste voor rijlessen in het verlengde ligt van de professionele activiteiten

en beschouwd kan worden als een aanvaardbaar medegebruik. De verwerende partij heeft het werkelijk gebruik van de piste wel degelijk nagegaan.

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan nog toe dat artikel 7.4.4 VCRO enkel betrekking heeft op gemeentelijke plannen van aanleg en dus niet van toepassing is op het voorliggende dossier.

De tussenkomenende partij stelt ook dat de verzoekende partijen verkeerdelijk laten uitschijnen dat de piste tot op de perceelsgrens wordt aangelegd. Ook wijst de tussenkomenende partij op het feit dat de looppiste enkel afgesloten is met schrikeldraad en niet met een houten afsluiting, wat nodig is indien er paardrijles zou worden gegeven. Het gebruik van de piste om een paard te berijden is zeer occasioneel en enkel de kinderen van de tussenkomenende partij gaan paardrijden op deze piste.

De tussenkomenende partij stelt dat het beroep van hoefsmid verenigbaar is met de bestemming woongebied met landelijk karakter en met het agrarisch gebied.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat niet wordt aangegeven op welke juridische grond een recreatief medegebruik zou kunnen verenigd worden met de agrarische bestemming en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de recreatieve activiteit minstens als een volwaardige activiteit beschouwd wordt. De verzoekende partijen menen dat zelfs een ondergeschikte recreatieve activiteit niet verenigbaar is met de agrarische activiteit.

De verzoekende partijen stellen ook dat een hoefsmid geen paarden houdt maar enkel paarden van andere behandelt. Ook is volgens de verzoekende partijen het onderzoek naar de leefbaarheid van het bedrijf niet enkel beperkt tot aanvragen van exploitantenwoningen. De verzoekende partijen stellen dat de bewering van de tussenkomenende partij dat de piste enkel wordt gebruikt door haar kinderen totaal onjuist is en dat bovendien het medegebruik voor het geven van rijlessen zelfs uitdrukkelijk mee vergund wordt. Er wordt ook volgens de verzoekende partijen nergens verwezen naar nieuwe stukken die hebben geleid tot een gewijzigd inzicht.

Beoordeling door de Raad

De aanvraag is deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied.

1.

In een eerste onderdeel betwisten de verzoekende partijen dat de looppiste, dienstig voor een hoefsmid, verenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied.

1.1

Artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen (hierna Inrichtingsbesluit genoemd) stelt:

“ ...

De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin.

Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

...”

Uit deze bepaling volgt dat de agrarische gebieden enkel mogen bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een “leefbaar bedrijf” uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

1.2

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de aanvrager *“effectief beroepsmatig bezig (is) met paarden als hoefsmid”* en *“woont op een gedesaffekteerde hoeve waarbij oude stallen omgebouwd zijn voor paarden”*. De verwerende partij stelt dat het gaat om een para-agrarische activiteit als hoefsmid, *“dewelke volwaardig wordt uitgeoefend”*.

De Raad stelt vast dat de tussenkomende partij, als beroepsindiener bij de verwerende partij een afschrift heeft meegedeeld van haar brevet van hoefsmid en dus aantoonde dat zij een professionele hoefsmid is.

Artikel 11.4.1. van het Inrichtingsbesluit definieert het begrip “para-agrarisch” bedrijf niet. Deze term dient dan ook in zijn spraakgebruikelijke betekenis te worden begrepen. Het komt aan de Raad toe te onderzoeken en te oordelen of de verwerende partij aan dat begrip een juiste draagwijdte gegeven heeft gelet op de concrete gegevens van het dossier.

Er kan niet ernstig worden betwist dat een hoefsmid een activiteit beoefent die nauw aansluit bij de landbouw en er op afgestemd is. De afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling van het departement Landbouw en Visserij verwoordt het in haar advies van 17 oktober 2012 als volgt: *“om na te gaan wat de problemen zijn met het beslag van de paarden en om te zien of de paarden goed beslagen zijn, dient hij over een loop piste te beschikken”*.

Op basis van de door de aanvrager voorgebrachte gegevens, en het gunstig advies van het departement Landbouw en Visserij kon de verwerende partij dan ook terecht oordelen dat een activiteit als hoefsmid een para-agrarische activiteit uitmaakt.

Het betreft zeker geen ambachtelijke activiteit, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, omdat een hoefsmid een totaal andere stiel beoefent dan een smid, die inderdaad wel een ambachtelijke activiteit beoefent.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij aan de concrete gegevens van het dossier een onjuiste draagwijdte heeft gegeven door te besluiten tot het para-agrarisch karakter van de activiteit als hoefsmid.

1.3

Verder stellen de verzoekende partijen dat de tussenkomende partij geen leefbaar landbouwbedrijf heeft en dat niet werd onderzocht of de piste ‘noodzakelijk’ is voor het agrarisch bedrijf.

Artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit stelt het bestaan van een volwaardig leefbaar bedrijf niet als expliciete voorwaarde bij de oprichting van de *“voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen”*. Deze voorwaarde geldt uitsluitend voor de oprichting van de woning van de exploitanten of van een verblijfsgelegenheid. Dit blijkt alleen reeds uit het feit dat de voorwaarde van een integrerend deel van een leefbaar bedrijf opgenomen in artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit in het enkelvoud is gesteld en derhalve niet kan slaan op de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen.

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgevestigingsplannen en de gewestplannen stelt daarenboven als richtsnoer voor de toepassing van het Inrichtingsbesluit expliciet dat de leefbaarheid van het bedrijf geen determinerend criterium vormt voor de toelaatbaarheid van een agrarisch bedrijfsgebouw in het agrarisch gebied.

Ten onrechte menen de verzoekende partijen dan ook te kunnen stellen dat de verwerende partij het leefbaar karakter van de activiteit als hoefsmid niet heeft onderzocht, niettegenstaande zij dit tijdens het openbaar onderzoek uitdrukkelijk hadden betwist.

Wel dient nagegaan te worden of het aangevraagde kan beschouwd worden als “*gebouw noodzakelijk voor het bedrijf*”, hier te interpreteren als ‘constructie, noodzakelijk voor de uitoefening van het beroep’.

Met betrekking tot de ‘noodzakelijkheid’ verwijst de verwerende partij naar het advies van de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling en stelt het volgende:

“
...
..en aangezien deze piste eveneens ten behoeve van de para-agrarische activiteit van appellant aangelegd wordt. Op 17 oktober 2012 bracht de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling een gunstig advies uit, waarin wordt gesteld, dat appellant een looppiste nodig heeft om na te gaan wat de problemen zijn met het beslag van de paarden en om te zien of de paarden goed beslagen zijn.
...”

Met deze motivering verwijst de verwerende partij bijna integraal naar het advies van de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling en maakt zij zich dit advies eigen.

De verzoekende partijen brengen geen gegevens bij waaruit zou blijken dat de beoordeling van de verwerende partij inzake de ‘noodzakelijkheid’ als constructie, nodig ten behoeve van het beroep van hoefsmid, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Zoals reeds gesteld dient de economische leefbaarheid van het beroep niet onderzocht te worden en volstond het, in het licht van het aangevraagde, te overwegen dat de looppiste voor paarden nodig was en in functie staat van het als para-agrarisch omschreven beroep van hoefsmid.

De verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de activiteit van de tussenkomende partij niet verenigbaar is met het agrarisch gebied.

1.4

In de bestreden beslissing wordt voorts melding gemaakt dat “in het verlengde” van de activiteit van hoefsmid ook rijlessen worden gegeven door de tussenkomende partij en dat dit medegebruik kan aanvaard worden in het agrarisch gebied. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat dit medegebruik in agrarisch gebied niet mogelijk is.

De verwerende partij lijkt, door te verwijzen naar het medegebruik, toepassing te maken van artikel 4.4.4, §1 VCRO.

Artikel 4.4.4, §1 VCRO luidt als volgt:

“In alle bestemmingsgebieden kunnen, naast de handelingen die gericht zijn op de verwezenlijking van de bestemming, ook handelingen worden vergund die gericht zijn op het sociaal-culturele of recreatieve medegebruik, voor zover ze door hun beperkte impact de verwezenlijking van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen.

Voor niet van vergunningsplicht vrijgestelde handelingen die verbonden zijn met occasionele of hoogdynamische sociaal-culturele of recreatieve activiteiten, kan slechts een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd, of een stedenbouwkundige vergunning onder de voorwaarde dat de betrokken handelingen slechts gedurende een specifieke periode of op bepaalde momenten aanwezig kunnen zijn.

Sociaal-culturele of recreatieve activiteiten waarvan de inrichtingen onderworpen zijn aan de milieuvergunningsplicht, kunnen slechts op occasionele basis worden toegestaan.”

Uit deze bepaling volgt dat de vergunningverlenende overheid moet beoordelen of de gevraagde handelingen door hun beperkte impact de verwezenlijking van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen.

Dit behoort tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. De Raad mag zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat de activiteit “*de bestaande en toekomstige landbouwstructuren*” niet aantast, dat “*in het verlengde*” van de activiteit van hoefsmid de aanvrager “*ook rijles (blijkt) te geven*”, dat “*de piste voor een belangrijk deel in woongebied met landelijk karakter*” is gelegen, dat er “*geen manègevoorzieningen*” op de site zijn “*zodat geen overmatige hinder te verwachten is*”, waaruit afdoende blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat het recreatieve medegebruik een beperkte impact heeft die de verwezenlijking van de algemene bestemming niet in het gedrang brengt.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat door het occasioneel geven van rijles, zonder dat er sprake is van de uitbating van een daadwerkelijke manège, daardoor de volledige oppervlakte van het terrein aan de agrarische bestemming wordt onttrokken. De verzoekende partijen bewijzen hun beweringen omtrent de dagelijkse paardrijlessen ook niet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, dient ook niet gekeken te worden naar het bestaande gebruik van de piste, maar wel naar hetgeen aangevraagd is. In de aanvraag wordt zelfs geen melding gemaakt van de paardrijlessen, doch wordt enkel een loop piste voor de activiteit als hoefsmid aangevraagd.

Indien blijkt dat de tussenkomen de partij effectief een manège uitbaat zodat dit de hoofdactiviteit zou vormen van de tussenkomen de partij in plaats van de hoofdactiviteit als hoefsmid, dan vormt dit een probleem van handhaving, wat los staat van de wettigheid van de bestreden beslissing.

De aanvraag is, ook wat betreft het medegebruik, verenigbaar met de bestemming agrarisch gebied.

2.

In een tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat de aanvraag ook strijdig is met de gewestplanbestemming woongebied met landelijk karakter.

2.1

Artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit bepaalt:

“De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.”

Artikel 6.1.2.2 van het Inrichtingsbesluit bepaalt :

“ ...

De woongebieden met een landelijk karakter zijn bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

...”

2.2

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, mocht de verwerende partij wel degelijk vaststellen dat hoefsmid een para-agrarische activiteit betreft die wel degelijk ook verenigbaar is met de bestemming woongebied met landelijk karakter. Het gaat immers ook om een aan de landbouw gerelateerde activiteit en in die zin behoort de activiteit tot de landbouw in de ruime zin van het woord. In artikel 6.1.2.2 van het Inrichtingsbesluit staat de bestemming wonen en landbouw ‘op dezelfde voet’ en moeten de landbouwbedrijven in de ruime zin van het woord geïnterpreteerd worden.

Dit landbouwgebeuren, dat zone-eigen is in woongebied met landelijk karakter, is evenwel slechts toelaatbaar voor zover het verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1, §2 VCRO.

De Raad kan zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats stellen van de verwerende partij. De Raad kan enkel nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

2.3

De verzoekende partijen menen eveneens dat het recreatief medegebruik (rijlessen) niet mogelijk is in een woongebied met landelijk karakter.

Ook omtrent de verenigbaarheid van het recreatief medegebruik van het deel van de piste gelegen in het woongebied is de aanvraag afdoende gemotiveerd. Immers wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de piste “perfect aan(sluit) bij de bestaande bebouwing” en een “aansluitend compact geheel (vormt) dat niet buiten de tuinzone achter de lintbebouwing komt”.

Ook wordt gesteld in de bestreden beslissing dat “hier geen overmatige hinder te verwachten is” doordat er geen manège-voorzieningen zijn.

2.4

Wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zelf betreft, leveren de verzoekende partijen kritiek op het feit dat een loop piste van 760 m² niet in verhouding staat tot de omgeving, dat de afstand met de woning van de verzoekende partijen te kort is en dat de buffer niet voldoende is om geen lawaaihinder te hebben.

Ook hier kan verwezen worden naar de motivatie in de bestreden beslissing dat de piste aansluit bij de bestaande bebouwing en dat er geen manègevoorzieningen zijn en dus geen overmatige hinder te verwachten is. De verzoekende partijen tonen de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van deze beoordeling niet aan. Het volstaat niet dat de verzoekende partijen verwijzen naar het lawaai dat zij zouden ondervinden van de lessen of naar de lichthinder van de lichtmasten, die niet op de aanvraag worden vermeld. Ook heeft de verwerende partij afdoende gemotiveerd dat de afstand tussen de piste en de woning van de verzoekende partijen voldoende groot is en dat de hinder niet groter zal zijn dan deze die al heerst vanuit andere omliggende activiteiten. De verzoekende partijen tonen niet het kennelijk onredelijk of onjuist karakter van deze motivering niet aan.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de aanvraag verenigbaar is met de bestemming woongebied met landelijk karakter.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel stellen de verzoekende partijen dat er geen groenbuffer wordt voorzien en dat de piste hinderlijk is. De aanvraag veroorzaakt visuele hinder door het gebruik van de piste door ruiters wat volgens de verzoekende partijen niet twee-dimensioneel is.

De verzoekende partijen stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun bezwaar. Zij wijzen op het feit dat de geluidshinder de belangrijkste hinder vormt en dat een voldoende dichte groenbuffer de geluidshinder in belangrijke mate zou beperken. Door geen groenscherm te voorzien is de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening volgens de verzoekende partijen kennelijk onredelijk. Zij verwijzen tevens naar het interne advies van de provinciale dienst Landbouw en Platteland dat adviseerde om langsheen de perceelsgrens een groenbuffer aan te planten.

De verzoekende partijen menen dat de motivering van de verwerende partij inzake het al dan niet voorzien van een groenbuffer niet pertinent en kennelijk onredelijk is.

In een tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat een gedeelte van de bestaande piste gelegen is binnen de verkaveling doch dat hiervan geen regularisatie wordt gevraagd. De

verwerende partij stelt dat de tussenkomende partij dit gedeelte van de piste nog moet verwijderen, doch de aanvraag bevat hierover geen informatie. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een illegale constructie niet mag negeren en evenmin mag speculeren dat de aanvrager de constructie ooit zal verwijderen. De piste vormt volgens de verzoekende partijen één geheel.

De verzoekende partijen menen dat de motivering van de verwerende partij omtrent het deel van de bestaande piste dat nog niet verwijderd is, manifest gebrekkig is.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat zij rekening heeft gehouden met de opmerking omtrent de afwezigheid van de inplanting of inkleding rondom de piste en zij heeft geoordeeld dat aangezien de piste slechts beperkt zichtbaar is, een groenscherm niet noodzakelijk is. Zij meent dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt waarom het intern advies van de provinciale dienst Landbouw en Platteland niet werd gevolgd.

Ook stelt de verwerende partij dat de hinder afdoende is beoordeeld en dat het feit dat de mening van de verzoekende partijen niet werd bevestigd, niet aantoonst dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

De verwerende partij stelt dat het gedeelte van de piste waarvoor geen regularisatie werd aangevraagd een stedenbouwkundig misdrijf betreft waarvan enkel de rechtbanken bevoegd zijn om het herstel op te leggen. De verwerende partij stelt dat het vermoeden van de niet-uitvoering van de verwijdering geen reden kan uitmaken tot weigering van de regularisatie.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat de provinciale dienst Landbouw en Platteland enkel heeft geadviseerd om tussen het perceel van de verzoekende partijen en de paardenpiste een gemengde haag aan te planten, wat toch anders is dan een groene buffer aan te leggen rond de piste. Ook stelt de tussenkomende partij dat de verwerende partij heel duidelijk is omtrent het verwijderen van een deel van de piste.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat zij inderdaad een bredere buffer eisen dan voorzien in het advies van de provinciale dienst Landbouw en Platteland doch dat dit niet wegneemt dat het kennelijk onredelijk is om dit advies te negeren. Zij stellen ook dat een afstand van 17 meter verwaarloosbaar is betreffende de lawaaihinder. De verzoekende partijen stellen verder dat een zorgvuldig bestuur bij een illegale constructie zich niet mag beperken tot een uitspraak over slechts een deel van deze constructie maar zich minstens moet uitspreken over het geheel. De verzoekende partijen wijzen op het feit dat drie jaar na de eerste vaststelling van het misdrijf de piste nog steeds niet verwijderd is.

Beoordeling door de Raad

1.

De aanvraag heeft betrekking op de aanleg van een paardenpiste, gelegen achter een woning (gedesaffekteerde hoeve met stallen). Deze paardenpiste is 760 m² (32,26m op 22,39m) en bevindt zich op ongeveer 17 meter van de perceelsgrens van de verzoekende partijen. De paardenpiste ligt deels in agrarisch gebied en deels in woongebied met landelijk karakter.

Nu het aangevraagde niet is gelegen in een gebied waarvoor een bijzonder plan van aanleg, ruimtelijk uitvoeringsplan of goedgekeurde en niet-vervallen verkaveling bestaat, behoort het tot

de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenend bestuur om te onderzoeken of het aangevraagde in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Artikel 4.7.21, §1 VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid dient te onderzoeken. Dit houdt in dat de deputatie de aanvraag opnieuw beoordeelt naar legaliteit en opportuniteit, zonder daarbij gebonden te zijn door de motivering vervat in de beslissing van het college, of door de voor haar aangevoerde beroepsargumenten. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert ook niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid, waarbij zij de beginselen van artikel 4.3.1, §2 VCRO in acht dient te nemen. Deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de **relevante** aandachtspunten en criteria zoals vermeld in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO en zij dient daarbij rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

Uit de bestreden beslissing moet duidelijk blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen, zodat de Raad bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht kan nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

2.

De verzoekende partijen stellen dat de aanvraag hen hinder bezorgt en dat er geen rekening werd gehouden met het advies van de provinciale dienst Landbouw en Platteland die een groenbuffer voorstelt.

De verzoekende partijen stellen dat zij visuele hinder ondervinden van de aanvraag en dat een paardenpiste niet twee-dimensioneel is. De verzoekende partijen stellen dat het voorzien van een voldoende brede buffer de geluidshinder zou beperken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk het bezwaar van de verzoekende partijen heeft besproken. De verwerende partij onderzoekt de visuele hinder en de lawaaihinder, aangezien de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat de afstand tot de woning van de verzoekende partijen voldoende ruim is en de hinder *“niet groter zal zijn dan deze welke er al heerst vanuit de andere omliggende activiteiten”* (andere landbouwbedrijven, een aannemer van landbouw- en grondwerken en de E17). De verwerende partij is er zich van bewust dat er geen groenbuffer wordt aangevraagd, doch stelt dat de piste slechts beperkt zichtbaar is door haar twee-dimensionaal karakter. De verzoekende partijen tonen de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van deze beoordeling niet aan. Louter stellen dat een ruiter op een paard tamelijk hoog zit en hierdoor vlot kan binnenkijken in de tuin van de verzoekende partijen, is niet voldoende aangezien de verwerende partij ook vaststelt dat de piste op ongeveer 20 meter van de perceelsgrens werd aangelegd. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er een kennelijk onredelijke inkijk is vanop de piste in de tuin van de verzoekende partijen, aangezien de piste op een ruime afstand van de tuin en een nog ruimere afstand met de woning van de verzoekende partijen wordt aangelegd.

De verzoekende partijen wijzen op het feit dat er ruimte is voor een groenbuffer van 17 meter tussen de piste en het perceel van de verzoekende partijen, doch deze eis van de verzoekende

partijen kan niet anders gezien worden dan als een opportuniteitskwestie, waarover de Raad niet bevoegd is om te oordelen. De verzoekende partijen verwijzen naar een “advies” van de “provinciale dienst Landbouw en Platteland” van 14 februari 2013 doch dit (niet bindend, niet verplicht op te vragen) advies stelt geen groenbuffer over de gehele breedte van het resterend perceel voor doch wel een “losse gemengde haag” en de verwerende partij heeft bovendien afdoende gemotiveerd waarom een groenscherm rond de piste niet noodzakelijk is.

Het feit dat de verwerende partij met de vorige aanvraag (een piste van 1000 m² tot op de perceelsgrens met de verzoekende partijen) de vergunning heeft geweigerd omwille van hinder van de paardenpiste, verandert niets aan de zaak. Immers betreft dit een aanvraag voor een veel grotere paardenpiste, die tot op de perceelsgrens met de verzoekende partijen werd aangelegd. De verwerende partij heeft uitdrukkelijk gesteld dat de “grootte van de rijpiste met een vierde (wordt) beperkt” en dat “de afstand tussen de piste en de rechtse perceelsgrens met 20m vergroot (wordt) en bijgevolg ook de afstand tot de woning van klager verruimd”. Het verschil met de vorige aanvraag wordt duidelijk gemaakt in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat het gebruik van de paardenpiste zorgt voor kennelijk onredelijke geluidshinder. De verwerende partij heeft het aspect geluidshinder afdoende beoordeeld door de aanvraag te vergelijken met de vorige aanvraag en te verwijzen naar de ruime afstand die er nu heerst tussen het perceel van de verzoekende partijen en de paardenpiste. Er wordt door de verzoekende partijen ook niet aannemelijk gemaakt dat het recreatief medegebruik in de zin van de rijlessen buitenproportioneel zou zijn aan de hoofdactiviteit van hoefsmid. De aanvrager, tussenkomende partij, heeft haar aanvraag in die zin ook niet ingediend zodat er van manège-activiteiten geen sprake is en hiervoor ook geen vergunning werd verleend.

3.

In het tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat nergens wordt gesteld dat de tussenkomende partij het onvergunde deel van de paardenpiste (gelegen binnen de verkavelingsvergunning en tot op de perceelsgrens met de verzoekende partijen) moet verwijderen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het “voorbarig” is om “*voorafgaandelijk stellen, dat appellant het niet vergunde deel niet zal verwijderen... en geen reden tot weigeren van voorliggende aanvraag*”.

Het feit dat de tussenkomende partij het niet vergunde deel van de piste nog niet heeft verwijderd, kan niet leiden tot het aantonen dat de verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht naar de inpasbaarheid van de aanvraag in de in de omgeving bestaande toestand. De aanvraag bestaat immers enkel uit een paardenpiste van 760 m². De verwerende partij dient geen rekening te houden met het feit dat op het naastliggend perceel op dit ogenblik nog een deel van de paardenpiste gelegen is in de verkaveling en de stakingsvordering nog niet werd gevolgd door een verwijdering van het deel van de piste gelegen in de verkaveling. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de piste één geheel vormt. De aanvraag bestaat uit een kleinere piste dan de bestaande piste en kan volledig op zichzelf beoordeeld worden.

Het feit dat het niet-vergunde deel van de paardenpiste nog niet werd verwijderd, impliceert een stedenbouwkundig misdrijf, dat via de geëigende wegen en kanalen van de handhaving kan worden beteugeld doch niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer André DE VliegER is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw Machteld LENS is onontvankelijk.
3. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 25 november 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS